

Arrest

nr. 346 945 van 20 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) van 5 mei 2026 alsook van de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats van 5 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 29 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekende partij reeds op 5 november 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

1.3. Op 25 februari 2026 werden de Bulgaarse autoriteiten verzocht verzoekende partij terug te nemen. Dit terugnameverzoek werd door de Bulgaarse autoriteiten aanvaard op 26 februari 2026 in toepassing van artikel 18(1)c van de Dublin III-Verordening.

1.4.Op 5 mei 2026 wordt een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}) getroffen. Dit is de eerste bestreden beslissing, ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 7 mei 2026, en die luidt als volgt:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: W.

voornaam: N. A.

geboortedatum: X

geboorteplaats: S.

nationaliteit: A.

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te RC127BIS – Steenokkerzeel - om de overdracht aan Bulgarije uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18§1c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer W. N. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 29.12.2026 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Betrokkene verklaarde tijdens het invullen van de fiche minderjarige op 29.12.2026 met betrekking tot zijn medische situatie dat medische zorgen niet noodzakelijk zijn. Betrokkene gaf verder aan dat hij met zijn ouders en andere familieleden naar Turkije gereisd zou zijn waar ze van elkaar gescheiden raakte en dat hij alleen verder gereisd zou zijn. Betrokkene verklaarde dat bij drie broers en drie zussen heeft waarvan één, met name, W. F. in België zou verblijven en naar België gekomen zou zijn in het kader van gezinshereniging.

Een woonplaats van deze verklaarde zus kon betrokkene niet geven. Betrokkene verklaarde verder dat hij drie jaar geleden vanuit Afghanistan naar Iran gereisd zou zijn waar hij drie jaar verbleven zou hebben om vervolgens vanuit Iran via Turkije, Bulgarije, Servië, Italië en Frankrijk naar België zou zijn gereisd waar hij op 27.12.2025 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije onder dwang genomen zouden zijn en dat hij er een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan. Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat zijn zus in België zou verblijven.

Bij zijn aanmelding verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 01.01.2009. Op 29.12.2025 werd betrokkene op basis van zijn geregistreerde geboortedatum, met name 01.01.2009, gemeld bij de Dienst Voogdij waarbij er twijfel werd geuit wat betreft de verklaarde leeftijd op basis van de geboortedatum die betrokkene bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangegeven, met name 01.01.2009.

Op 16.02.2026 werd in het Universitair Ziekenhuis Pellenberg KU Leuven) een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek van 16.02.2026 luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker dan 18 jaar waarbij 23.0 jaar een minimum leeftijd is en dat de leeftijd van de betrokkene waarschijnlijk nog hoger ligt. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 19.02.2026 blijkt immers dat eens de wijsheidstanden volgroeid zijn zal ook met toenemende leeftijd deze methode de werkelijke leeftijd onderschatten aangezien geen verdere veranderingen radiologisch optreden. Vandaar het belang van de radiografie van het sleutelbeen”. De beslissing van de Dienst Voogdij van stelt dat de medische test aantoont dat betrokkene ouder is dan 18 jaar.

De beslissing van de Dienst Voogdij stelt verder dat betrokkene in het kader van het leeftijdsonderzoek een papieren Taskara voorlegde. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat dit document niet gelegaliseerd is. Verder blijkt uit de beslissing van de Dienst Voogdij dat er advies gevraagd werd over de Taskara. De beslissing van de Dienst Voogdij stelt verder dat politie geen vervalsing heeft vastgesteld maar zich echter niet kan uitspreken over de voorwaarden voor de officiële afgifte van het document door de bevoegde autoriteiten. De beslissing van de Dienst Voogdij stelt verder dat uit het COI Focus « Corruptie en documentenfraude » over Afghanistan, gedateerd 13 september 2024, blijkt dat fraude met documenten die niet vervalst zijn maar op illegale of frauduleuze wijze zijn verkregen bij de officieel verantwoordelijke autoriteiten (via corruptie of nepotisme) voorkomt in Afghanistan. Het rapport benadrukt tevens dat “papieren taskara’s “ in standaard A4formaat geen verwijzingen naar biometrische gegevens bevatten en geen beveiligingselementen zoals een watermerk of een chip. Door het ontbreken van elektronische sporen is het relatief eenvoudig om gegevens te manipuleren, aldus een rapport van Landinfo uit juni 2023. De beslissing van de Dienst Voogdij stelt verder dat bij gebrek aan legalisatie en externe verificatie aan het voorgelegde document geen voldoende bewijswaarde kan worden toegekend in het kader van de leeftijdsbepaling.

De beslissing van de Dienst Voogdij stelt verder: zelfs als deze documenten door de bevoegde autoriteiten zijn gelegaliseerd of gewaarmerkt, moeten de resultaten van de medische test en de leeftijd in uw documenten redelijk, dit wil zeggen, niet te groot, verschillen om te worden aanvaard. De beslissing van de

Dienst Voogdij stelt verder dat de medische test zegt dat de jongste leeftijd van betrokkene 23 jaar is en dat betrokkene volgens zijn verklaringen en documenten 17,1 jaar is. De beslissing van de Dienst Voogdij stelt dat het vastgestelde verschil van 5.9 jaar, te groot is en dat de documenten niet aanvaard worden en de Dienst Voogdij zich baseert op de resultaten van de medische test. Naar aanleiding van deze beslissing door Dienst Voogdij werd de geboortedatum van betrokkene aangepast naar 01.01.2003. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat er geen beroep werd ingesteld tegen de leeftijdsbeslissing binnen de termijn van 60 dagen.

Naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming door betrokkene op 29.12.2025 werden de vingerafdrukken van de betrokkene genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming werden genomen in Bulgarije op 05.11.2025

Op 02.01.2026 werden met toepassing van artikel 34 van Verordening 604/2013 (hierna de Dublin-III-Verordening) een verzoek om informatie gericht aan de Bulgaarse instanties.

De Bulgaarse instanties deelden op 06.01.2026 mee dat de betrokkene op 05.11.2025 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije maar dat hij op 14.11.2025 met onbekende bestemming was vertrokken en dat er nog geen beslissing werd genomen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten deelden in hun antwoord van 06.01.2026 eveneens mee dat betrokkene op basis van zijn verklaringen werd geregistreerd als niet-begeleide minderjarige en geen enkel document heeft voorgelegd en dat er geen leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd.

Op 25.02.2026 werden de Bulgaarse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 26.02.2026 erkenden ze verantwoordelijk te zijn en verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van de DublinIII-Verordening.

Naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming van 29.12.2025 en de leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij van 29.02.2026 werd de betrokkene door DVZ uitgenodigd op 16.03.2026 voor een persoonlijk onderhoud in het kader van het ingediende verzoek om internationale bescherming. De betrokkene verklaarde op 16.03.2026 dat hij niet akkoord gaat met het resultaat van het leeftijdsonderzoek en legde in dit kader een gelegaliseerde Taskara en gelegaliseerde geboorteakte voor afgeleverd door de Afghaanse Ambassade in België en afgestempeld door de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken op 10.03.2026 voor legalisatie. Betrokkene werd tijdens het persoonlijk onderhoud aangeraden om een verderzetting van de procedure bij de Dienst Voogdij te vragen en eventueel een beroep in te dienen tegen het leeftijdsonderzoek indien de betrokkene het niet eens is met de leeftijdsbeslissing. Daar waar betrokkene op het moment van zijn verzoek op basis van zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige werd geregistreerd en in het kader van het invullen van de fiche minderjarige op 29.12.2025 wel nog verklaringen aflegde, weigerde betrokkene vervolgens op 16.03.2026 zijn persoonlijk onderhoud verder te zetten als meerderjarige en stelde eerst zijn advocaat te willen consulteren met wie betrokkene op 17.03.2026 een afspraak zou hebben. Betrokkene weigerde eveneens het reeds afgelegde deel van het interview te ondertekenen. De betrokkene kreeg in dit kader een nieuwe datum voor het persoonlijk onderhoud toegekend op 30.03.2026. De betrokkene bood zich op 30.03.2026 aan in het kader van zijn persoonlijk onderhoud. Betrokkene weigerde op 30.03.2026 opnieuw om zijn persoonlijk onderhoud af te leggen als meerderjarige en bleef volhouden dat hij slechts 17 jaar oud zou zijn. Betrokkene werd opnieuw geïnformeerd over de beroepsmogelijkheden tegen de leeftijdsbeslissing en kreeg een nieuwe datum op 10.04.2026 in het kader van zijn persoonlijk onderhoud. Op 10.04.2026 weigerde de betrokkene opnieuw zijn persoonlijk onderhoud af te leggen. De betrokkene gaf als reden hiervoor op dat hij minderjarig is en weigerde zijn persoonlijk onderhoud af leggen te als meerderjarige. Betrokkene werd verschillende keren geconfronteerd met de beslissing van de Dienst Voogdij naar aanleiding van het leeftijdsonderzoek waaruit blijkt dat betrokkene een leeftijd heeft van minstens 23 jaar. De betrokkene weigerde uiteindelijk alsnog om zijn persoonlijk onderhoud af te leggen en stelde dat hij niet akkoord is en dat hij weigert zijn interview af te leggen als meerderjarige en dat zijn leeftijd aangepast diende te worden en dat de betrokkene enkel dan bereid zou zijn om zijn persoonlijk onderhoud af te leggen. De betrokkene weigerde vervolgens opnieuw om deze verklaring te ondertekenen.

Wat betreft de gelegaliseerde Taskara en gelegaliseerde geboorteakte die de betrokkene op 16.03.2026 tijdens zijn persoonlijk onderhoud voorlegde en die werd afgeleverd door de Afghaanse Ambassade in België en afgestempeld door de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken op 10.03.2026 voor legalisatie dient het volgende te worden opgemerkt. De informatie in de stempel van de Federale Overheidsdienst geeft duidelijk aan dat de legalisatie de authenticiteit van de inhoud niet waarborgt. Betrokkene werd er bovendien op gewezen dat als de betrokkene het niet eens is met de beslissing van de Dienst Voogdij dat hij deze documenten dient over te maken aan de Dienst Voogdij of een beroep dient aan te tekenen tegen de leeftijdsbeslissing. Op 30.03.2026 werd betrokkene er naar aanleiding van zijn tweede weigering om zijn interview af te leggen nogmaals gewezen op de mogelijkheid om een beroep in te dienen tegen de leeftijdsbeslissing. Nergens uit het dossier van betrokkene blijkt dat deze documenten tijdig werden overgemaakt aan de Dienst Voogdij ondanks dat betrokkene meerdere keren geïnformeerd werd dat indien de betrokkene het niet eens was met de beslissing van de Dienst Voogdij de betrokkene zich tot de Dienst Voogdij diende te richten of een beroep diende in te dienen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij. Uit de

informatie in het administratief dossier (telefonische nota 04.05.2026) van betrokkene blijkt dat er binnen de termijn van zestig dagen geen beroep werd ingediend tegen de leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij. Bijkomend dient met betrekking tot deze documenten het volgende te worden opgemerkt. De voorgelegde documenten vermelden 01.01.2009 als geboortedatum. Betrokkene gaf bij de registratie van zijn verzoek eveneens aan geboren te zijn op 01.01.2009. De beslissing van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij stelt dat uit het medisch onderzoek dat op 16.02.2026 werd uitgevoerd, blijkt dat betrokkene een leeftijd heeft van minstens 23 jaar en dat deze waarschijnlijk nog hoger ligt. De neergelegde papieren Taskara werd door de Dienst Voogdij niet in overweging genomen. Betrokkene legde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dan wel een gelegaliseerde Taskara en gelegaliseerde geboorteakte voor afgeleverd door de Afghaanse Ambassade in België en afgestempeld door de Belgische Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken maar de eerdere beslissing van de Dienst Voogdij stelde reeds dat zelfs als documenten door de bevoegde autoriteiten zijn gelegaliseerd of gewaarmerkt, de resultaten van de medische test en de leeftijd in de documenten redelijk moeten zijn, wat wil zeggen niet te groot verschillen, om aanvaard te worden. In het kader van deze voorgelegde documenten waarin 01.01.2009 wordt aangegeven als geboortedatum, dient te worden vastgesteld dat er zoals reeds werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij een verschil van 5,9 jaar zit tussen de opgegeven geboortedatum en de geboortedatum in de voorgelegde documenten en het resultaat van het leeftijdsonderzoek waaruit met een zekere wetenschappelijke zekerheid blijkt dat de betrokkene op het moment van het leeftijdsonderzoek een leeftijd had van minstens 23 jaar en dat de leeftijd waarschijnlijk nog hoger ligt. De door betrokkene neergelegde documenten tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 16.03.2026 wijzigen derhalve niets aan de vaststelling van de Dienst Voogdij waarin gesteld wordt dat het vastgestelde verschil van 5,9 jaar, te groot is en dat de documenten niet aanvaard worden. Zoals reeds werd aangehaald, geeft de informatie in de stempel van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse zaken duidelijk aan dat de legalisatie de authenticiteit van de inhoud niet waarborgt. Gezien de bovenstaande vaststellingen worden deze documenten dan ook niet overweging genomen. Betrokkene stelde op 16.03.2026 dan wel dat hij op 17.03.2026 zijn advocaat zou contacteren maar een tussenkomst van een advocaat in het dossier van de betrokkene is bij DVZ niet gekend en een beroep tegen de leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij binnen de termijn van 60 dagen werd niet ingediend zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier van betrokkene.

Een tolk die de taal Dari machtig is, was in het kader van het voorziene persoonlijk onderhoud op 16.03.2026, 30.03.2026 en 10.04.2026 aanwezig in het kader van het persoonlijk onderhoud. Betrokkene werd dus meerdere keren in de mogelijkheid gesteld om gedetailleerde verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit, reisroute, gezinssamenstelling, al dan niet eventuele verzoeken in andere lidstaten, zijn reisroute, eventuele familieleden in Europa, de reden waarom betrokkene specifiek zijn verzoek in België wilde indienen, eventueel medische problemen aan te halen en al dan niet bezwaren aan te halen tegen een overdracht naar een andere lidstaat indien het geval. Betrokkene heeft dit tot drie keer toe geweigerd (16.03.2026, 30.04.2026 en 10.04.2026). In deze dient dan ook te worden opgemerkt dat het in het kader van een verzoek om internationale bescherming in België en de geldende Belgische en Europese wetgeving niet aan de betrokkene toe komt om te bepalen onder welke voorwaarden of persoonlijke eisen men al dan niet een persoonlijk onderhoud wenst af te leggen. Deze houding van de betrokkene gaat regelrecht in tegen de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om mee te werken aan zijn eigen procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming zoals omschreven in punt 205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" (205 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" UNHCR, Genève, January 1992, p. 48-49). Deze door betrokkene tentoongespreide houding getuigt van weinig respect ten opzichte van de autoriteit die zijn verzoek om internationale bescherming registreert teneinde de verantwoordelijke staat voor de uiteindelijke behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming vast te stellen en getuigt van weinig interesse in deze procedure en het belang ervan voor hemzelf en duidt op een gebrek aan medewerking van de betrokkene. Het niet willen meewerken aan de eigen procedure om internationale bescherming door een persoonlijk onderhoud af te leggen waartoe men drie keer de gelegenheid heeft gehad, is de keuze en de verantwoordelijkheid van de betrokkene en enkel en alleen van de betrokkene. Het gegeven dat betrokkene in het kader de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op 29.12.2025 wel summiere verklaringen aflegde in het kader van de fiche minderjarige om vervolgens alle medewerking te weigeren doet niets af aan het voorgaande. Het gegeven dat betrokkene bij drie gelegenheden weigerde verklaringen af te leggen, doet in deze dan ook niets af aan hetgeen hieronder volgt.

Zoals hogerop reeds werd aangehaald werden de Bulgaarse instanties op 25.02.2026 verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 26.02.2026 erkenden ze verantwoordelijk te zijn en verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 (hierna de Dublinverordening) stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Bulgarije. De betrokkene is niet in bezit van een verblijfstitel die door een lidstaat werd verstrekt en uit het antwoord van

de Bulgaarse autoriteiten van 06.01.2025 blijkt eveneens dat betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten niet van het grondgebied werd verwijderd.

De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten wat betreft het naleven en toepassen van Verordening 343/2003, de 'voorganger' van de huidige Dublinverordening. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Bulgarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen voortkomende uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat daar niet van kan worden uitgegaan, dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in zijn geval sprake is van omstandigheden, eigen aan zijn situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming wordt bepaald aan de hand van de in de Dublinverordening opgenomen criteria en mechanismen. Dit heeft tot

gevolg dat een verzoeker niet kan kiezen in welke lidstaat hij internationale bescherming vraagt. Het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere vormt geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening. Betrokkene heeft op verschillende momenten de mogelijk gehad om eventuele bezwaren aan te brengen wat betreft een overdracht naar Bulgarije maar heeft hier in het kader van zijn persoonlijk onderhoud geen gebruik van gemaakt ondanks dat de betrokkene hiertoe meerdere keren in de mogelijkheid werd gesteld. Dit is en blijft de verantwoordelijkheid van verzoeker en enkel alleen van verzoeker.

Bulgarije stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van de Dublinverordening : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) van de Dublinverordening : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.

Het akkoord met toepassing van artikel 18(1)c betekent dat het in Bulgarije ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd en conform artikel 18(2) zullen de Bulgaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We gaan ervan uit dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Een bron wat betreft internationale bescherming en opvang van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, “Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update” laatste update op 27.03.2025). Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad (‘factsheet’) “Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria” die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en op 21.05.2024 werd geactualiseerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de ‘roadmap’ werd vastgesteld dat behoefte bestaat aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentie omstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten en die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op. Aan de hand daarvan kunnen de lidstaten relevante informatie verstrekken wat betreft de relevante rechtsbepalingen en hun praktische uitvoering. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van de Dublinverordening te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen wat betreft de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van diezelfde verordening (dit verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied (‘Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return’, AIDA-rapport, pagina 49). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (‘State Agency for Refugees’ het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum (‘If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was

terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 49 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-opened and continues after they are transferred back to the country', AIDA-rapport, pagina 81). Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be re-opened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 81).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een terugname-context de procedure heropend in geval de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (informatieblad, pagina 6; verslag werkbezoek, pagina 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over de toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.

Volgens het AIDA-rapport deelde het SAR de voorbije jaren mee dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt werden geacht (AIDA-rapport, pagina's 16 en 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, wat neerkomt op een bezettingsgraad van 49 % (AIDA-rapport, pagina 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager lag dan eind 2023, toen sprake was van een bezettingsgraad van 77% (AIDA-rapport van 2024, pagina 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers de toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde mechanismen ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het 'European Agency for Asylum' (hierna EUAA, informatieblad, pagina 4). Het AIDA-rapport stelt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat volgens het AIDA-rapport eind 2024 slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen in Sofia bezet waren (AIDA-rapport, pagina 84). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22.518 in 2023 naar 1250 in 2024 (zie pagina 9 van het AIDA-rapport van 2024; en pagina 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang hebben tot opvangvoorzieningen vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, pagina 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en meldt dat bij een volgend verzoek en voor personen in wiens geval Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt, niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen als categorie systematisch worden uitgesloten van materiële opvang (AIDA-rapport, pagina's 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel zou zijn gewaarborgd voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, pagina 50), impliceert ons inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen op een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Terwijl in het AIDA-rapport over het jaar 2023 met betrekking tot de capaciteit nog melding werd gemaakt van grote moeilijkheden wat betreft het onderbrengen van nietkwetsbare verzoekers na overdracht (AIDA-rapport van 2024, pagina 50) heeft het meest recente rapport nog over moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (AIDA-rapport, pagina 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra (AIDA-rapport, pagina 85). Ook in het bovenvermelde informatieblad wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het vlak van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt. Volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, pagina 43). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie eind 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (AIDA-rapport, pagina 50). We wijzen erop dat in contacten tussen de Belgische en Bulgaarse autoriteiten tussen juli en september 2023 evenwel uitdrukkelijk door de Bulgaarse autoriteiten is aangegeven dat

overgedragen personen die reeds een negatieve beslissing kregen in Bulgarije meestal wel opvang krijgen en dat overgedragen personen van wie het verzoek in Bulgarije nog hangende is steeds opvang krijgen (e-mailuitwisseling wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het SAR is de verantwoordelijke instantie voor opvang. Het AIDA-rapport stelt op het vlak van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat betreft levensomstandigheden (informatieblad, pagina 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (informatieblad, pagina 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 17, 86-87). Er worden per dag 3 maaltijden voorzien. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen volgens het AIDA-rapport regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina's 17 en 87) en de veiligheid binnen de opvangcentra is tevens een groot punt van zorg. In dat verband stelt het AIDA-rapport dat het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, pagina 17-18, 87).

Het AIDA-rapport maakt melding van problemen wat betreft de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, van grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld (AIDA-rapport, pagina's 13-14). In 2024 bracht de ngo 'Bulgarian Helsinki Committee' met financiering van het UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken aan de grens met Turkije en Griekenland en bracht het ad-hoc bezoeken op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, pagina 30). Er kan niet worden ontkend dat zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd, maar dit leidt ons inziens niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen op blootstelling aan met artikel 3 van het EVRM strijdige situaties. We benadrukken dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins zal vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en terugdrijvingen gezien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije zal worden overgedragen en dit nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, pagina 34). Het AIDA-rapport stelt verder dat de kwaliteit van de procedure erop vooruit ging (AIDA-rapport, pagina 15). Tegen een negatieve beslissing kan binnen de 14 dagen een opschortend beroep worden aangetekend en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 39). Het SAR verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6; AIDA-rapport pagina 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing verbeterde sterk (AIDA-rapport, pagina 40). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, pagina 36), maar dit is onvoldoende om te besluiten dat op dat vlak sprake is van systematische tekortkomingen.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, pagina 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid bestaat om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat ook in 2024 de beschikbaarheid van tolken en de kwaliteit van de vertaling problematisch kon zijn en dat voor sommige talen zijn te weinig tolken beschikbaar zijn. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie werden extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR en in het kader van een operationeel plan van het EUAA is de bijstand voor vertaling verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, pagina's 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door fondsen van het hulpprogramma 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, pagina 6).

Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Ze kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding en in de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, pagina's 88-89).

We zijn van oordeel dat hoewel het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het enkele feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene werd op drie verschillende momenten in de mogelijkheid gesteld om verklaringen af te leggen aangaande zijn gezondheidstoestand maar weigerde elke persoonlijk onderhoud af te leggen. Betrokkene werd dus in de mogelijkheid gesteld om zijn gezondheidstoestand te duiden maar wilde hier geen gevolg aan geven. Dat is en blijft de verantwoordelijkheid van de betrokkene zelf en enkel en alleen de verantwoordelijkheid van betrokkene. Betrokkene heeft in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming eveneens geen medische attesten voorgelegd waaruit zou blijken dat hij gezondheidsproblemen zou hebben en bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan wat betreft zijn gezondheid. Uit de verklaring van betrokkene in het kader van de fiche minderjarige gaf betrokkene bovendien aan dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen (AIDA-rapport, pagina 90). In de praktijk ondervinden verzoekers problemen bij de toegang tot gezondheidszorg. Personen die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging wat betreft de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 90). Caritas richtte samen met Unicef een mobiele eenheid op met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt en met een ziekenwagen voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (informatieblad, pagina 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie met toepassing van artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De verklaring van betrokkene in de fiche minderjarige dat een zus van hem, W. F. (...), die rond de 23 of 24 jaar oud zou zijn in België zou verblijven in het kader van gezinshereniging en dat betrokkene naar België is komen omdat zijn zus hier legaal zou verblijven in het kader van gezinshereniging doet niets af van het voorgaande. De verklaarde zus van betrokkene zou 23 of 24 jaar oud zijn en uit het leeftijdsonderzoek van betrokkene blijkt dat betrokkene minstens 23 jaar oud is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn zus in die in het kader van gezinshereniging naar België zou zijn gekomen en in België

verblijft zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde zus van betrokkene in België bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde zus ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde zus van betrokkene ten aanzien van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde zus van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België zou beschikken in het kader van gezinshereniging, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”

1.5. Op 5 mei 2026 wordt tevens beslist tot het vasthouden van verzoekende partij in een welbepaalde plaats met het oog op haar overdracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekende partij aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.1. Verzoekende partij zet in een enig middel het volgende uiteen in het verzoekschrift:

"Moyen unique, pris de la violation des articles 3 et 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme (ci-après : CEDH), de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne (ci-après : la Charte), de l'article 33 de la Convention de Genève, des articles 3.2, 6, 8 §4 et 17-1 du Règlement (UE) n° 604/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013 (« Règlement Dublin III »), de l'article 24 de la Charte, de l'article 3 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant, des articles 51/5 et 62 de la loi du 15.12.1980 relative à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe de bonne administration, dont le devoir de soin et de minutie.

Première branche – Minorité du requérant et production de documents d'identité officiels établissant sa minorité

- Minorité

Le requérant a, dès son arrivée en Belgique et lors de l'introduction de sa demande de protection internationale, déclaré être mineur, né le 1er janvier 2009. Il s'est présenté à l'Office des étrangers comme mineur étranger non accompagné. Une fiche MENA a été établie. Il s'est également présenté comme mineur aux autorités bulgares, qui l'ont enregistré comme tel sans contestation.

La décision attaquée écarte la minorité du requérant en se fondant exclusivement sur la décision du Service des Tutelles du 19 février 2026, laquelle s'appuie elle-même sur le seul résultat du test radiologique osseux (clavicule) pratiqué le 16 février 2026 à l'Hôpital universitaire de Pellenberg (KU Leuven).

Le requérant a produit, dans le cadre de son entretien personnel du 16 mars 2026 et avant l'adoption de la décision attaquée, deux documents officiels établissant sans ambiguïté sa minorité :

- une Taskara légalisée (extrait d'état civil afghan), délivrée par l'Ambassade de la République islamique d'Afghanistan en Belgique et apostillée le 10 mars 2026 par le Service public fédéral des Affaires étrangères pour légalisation ;*

- un acte de naissance afghan légalisé, également délivré et légalisé par l'Ambassade d'Afghanistan en Belgique et apostillé le 10 mars 2026 par le Service public fédéral des Affaires étrangères.*

Le requérant a en outre informé la partie adverse qu'il avait introduit auprès de cette même Ambassade une demande de passeport afghan, actuellement en cours de délivrance.

Ces documents établissent sans ambiguïté que le requérant est né le 1er janvier 2009 et qu'il est de nationalité afghane. Ils ont été délivrés par la représentation diplomatique de son pays d'origine en Belgique, sur la base des informations détenues par les autorités afghanes, et ont fait l'objet d'une double validation formelle : d'une part par l'Ambassade elle-même qui les a légalisés, d'autre part par le Service public fédéral des Affaires étrangères belge, qui en a apposé l'apostille / le sceau de légalisation.

La décision attaquée écarte purement et simplement ces documents en se bornant à indiquer que « le cachet du Service public fédéral des Affaires étrangères indique clairement que la légalisation ne garantit pas l'authenticité du contenu ». Cette motivation est, à plusieurs égards, manifestement insuffisante et entachée d'erreur manifeste d'appréciation.

Premièrement, la légalisation belge n'a pas pour seul objet de constater l'existence formelle d'un document : elle confirme l'authenticité de la signature et la qualité du signataire (en l'espèce, l'autorité diplomatique afghane en Belgique). L'apposition d'une telle légalisation par un État membre de l'Union européenne sur un document délivré par la représentation diplomatique du pays d'origine emporte une valeur probante qui doit, dans le cadre du contrôle de minorité, être prise au sérieux.

Deuxièmement, la partie adverse ne précise nullement quelles seraient les raisons concrètes qui permettraient de douter de l'authenticité du contenu de ces deux documents. Elle ne fait état d'aucune incohérence, d'aucun élément matériel objectif suggérant un faux. La police judiciaire n'a, à la connaissance du requérant, jamais été saisie d'une demande d'examen technique. Aucun rapport COI Focus afférent à la Taskara afghane n'a été annexé à la décision attaquée. À aucun moment, la partie adverse n'a contesté la signature de l'Ambassade afghane ou la matérialité du sceau du SPF Affaires étrangères apposé le 10 mars 2026.

D'autre part, les documents vont être déposés au service des tutelles afin que sa minorité soit revue sur base des documents déposés (respect de l'article 13 CEDH – droit à un recours effectif). Le requérant, en respect de son droit, a un recours effectif, doit pouvoir rester en Belgique le temps qu'une décision soit prise quant à sa minorité.

Troisièmement, le requérant a annoncé, dès le 16 mars 2026, que la délivrance de son passeport afghan était en cours auprès de la même Ambassade.

Quatrièmement, le requérant a été soumis à un test radiologique osseux comme unique méthode d'évaluation de l'âge. Aucun entretien psycho-social préalable n'a été conduit, aucun professionnel de l'enfance n'est intervenu, aucune méthode non-médicale n'a été préalablement épuisée. Le seul document qui a été pris en considération est la taskara du requérant.

Cinquièmement, il convient de rappeler que le requérant avait déjà produit une première Taskira lors de la procédure devant le Service des Tutelles, préalablement à la décision du 19 février 2026. Or, à la lecture de cette décision, force est de constater que cette Taskira n'a, à aucun moment, été jugée frauduleuse, ni écartée pour un motif tiré de son authenticité matérielle. Le Service des Tutelles s'est borné à écarter la pièce au seul motif que l'écart entre l'âge déclaré par le requérant et le résultat du test osseux serait « trop important », au point que, dans cette logique, aucun document d'état civil ne pourrait jamais être pris en considération pour renverser le résultat radiologique, et que l'âge devait être modifié sur cette seule base.

Ce raisonnement est, en soi, juridiquement problématique, notamment en lien avec l'arrêt de la CEDH, FB contre Belgique, du 5 mars 2025, qui rappelle que les résultats médicaux ne peuvent pas constituer la preuve exclusive ou absolue de la majorité d'un individu.

Il ne peut être conféré au test osseux une force probante absolue et irréfutable et il doit être confronté à l'ensemble des autres éléments du dossier dans une approche multidisciplinaire.

Surtout, le requérant produit aujourd'hui, dans le cadre du présent recours et postérieurement à la décision du Service des Tutelles, deux nouveaux documents d'identité officiels — la Taskira et l'acte de naissance — qui se distinguent du document initialement déposé par une circonstance fondamentale : ils ont été délivrés et légalisés par l'Ambassade de la République islamique d'Afghanistan en Belgique et apostillés par le Service public fédéral des Affaires étrangères belge le 10 mars 2026. Ils bénéficient ainsi d'une double validation officielle, dont l'une émane des autorités belges elles-mêmes. À cela s'ajoute l'annonce, par le requérant, qu'un passeport afghan, troisième document d'identité, est en cours de délivrance par cette même Ambassade.

Ces nouvelles pièces, dont l'authenticité matérielle ne peut sérieusement être mise en doute, doivent renverser les conclusions du test osseux et établir la minorité du requérant.

Dans ces conditions, la marge d'erreur du test, l'absence de prise en compte des variations individuelles propres au requérant (origine ouest-africaine, parcours nutritionnel et sanitaire, conditions de croissance) et la circonstance que ce test renvoie à un âge minimum estimé (et non à un âge fixe) ne permettent pas de réfuter la présomption attachée à l'acte de naissance authentique du requérant désormais produit et des autres documents produits. D'ailleurs, sur la preuve de la demande de passeport du requérant, il est indiqué les identités et la date de naissance du requérant.

- Rendez-vous à l'Office des étrangers

La décision attaquée reproche longuement au requérant d'avoir, à trois reprises (16 mars, 30 mars et 10 avril 2026), refusé de procéder à son entretien personnel en qualité de majeur et d'avoir, ce faisant, manqué à son obligation de collaboration. Ce reproche ne peut être retenu.

Premièrement, le requérant ne s'est jamais soustrait à son entretien personnel. Il s'est présenté à chacune des trois convocations (16.03.2026, 30.03.2026 et 10.04.2026). Le seul désaccord portait sur sa qualité : il refusait d'être interrogé comme majeur dès lors qu'il maintenait être mineur et qu'il avait produit des pièces officielles établissant sa minorité. Cette attitude ne saurait être assimilée à un refus de collaboration au sens des points 205 et suivants du Guide HCR cité par la partie adverse.

Deuxièmement, le requérant n'a, à aucun moment, été informé que son refus de signer comme majeur le priverait de la possibilité de faire valoir ses moyens individuels relatifs au transfert vers la Bulgarie, ni que cela serait interprété comme un défaut de collaboration à l'ensemble de la procédure Dublin. Au contraire, le requérant a, lors de l'entretien du 16 mars 2026, expressément manifesté son intention de saisir son avocat pour contester la décision du Service des Tutelles, démontrant ainsi sa volonté de participer activement à la procédure.

Troisièmement, le requérant ne pouvait, en sa qualité de mineur isolé être contraint de signer un document qui modifierait fondamentalement son statut juridique, sans la présence ni l'intervention d'un tuteur. Il ne saurait dès lors être reproché au requérant – qui plus est mineur, isolé, dariphone, ne maîtrisant ni le français ni le néerlandais – d'avoir refusé de signer un document écartant sa minorité.

En écartant la minorité du requérant sur la seule base d'un test médical entaché des irrégularités décrites ci-dessus, alors que celui-ci avait produit des actes d'état civil légalisés par l'Ambassade d'Afghanistan et apostillés par le SPF Affaires étrangères, et alors qu'une demande de passeport était en cours, la partie adverse a violé l'article 8, § 4, du Règlement Dublin III combiné aux articles 6 et 31 du même Règlement, à l'article 24 de la Charte, à l'article 3 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant et à l'article 8 de la CEDH.

D'autre part, la partie adverse n'a fait aucune analyse poussée des documents déposés. Elle s'est retranchée derrière une argumentation générale (corruption) sans analyser les documents.

Subsidiairement, et à tout le moins, l'existence sérieuse d'éléments établissant la minorité du requérant – corroborés par la production de la Taskara et de l'acte de naissance, l'un et l'autre légalisés, ainsi que par l'annonce d'une demande de passeport en cours – aurait dû conduire la partie adverse à appliquer la clause discrétionnaire de l'article 17, § 1er, du Règlement Dublin III, en se déclarant compétente pour le traitement de la demande de protection internationale en raison de la situation de vulnérabilité particulière liée à la minorité et de la présence de la sœur du requérant en Belgique.

Le fait que le requérant n'ait, à ce stade, pas encore obtenu le passeport demandé à l'Ambassade afghane ne saurait lui être opposé : il a annoncé cette demande dès le 16 mars 2026 et reste dans l'attente de sa délivrance, sans pouvoir évidemment se déplacer librement puisqu'il est détenu en centre fermé depuis le 7 mai 2026. La partie adverse aurait à tout le moins dû tenir compte de cette circonstance, qui rendait sa décision prématurée et contraire au devoir de minutie.

Deuxième branche – violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert en Bulgarie

À titre subsidiaire, et pour le cas où votre Conseil ne devrait pas faire droit à la première branche, le requérant fait valoir que son transfert vers la Bulgarie l'exposerait à un risque sérieux et avéré de subir des traitements inhumains ou dégradants, contraires à l'article 3 de la CEDH et à l'article 4 de la Charte.

L'article 3.2, alinéa 2, du Règlement Dublin III dispose que « lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable ».

Cette disposition met en œuvre la jurisprudence de la Cour EDH issue notamment de l'arrêt

M.S.S. c. Belgique et Grèce ([GC], n° 30696/09 du 21 janvier 2011), de l'arrêt Tarakhel c. Suisse ([GC], n° 29217/12 du 4 novembre 2014) et de l'arrêt C.K. e.a. c. Republika Slovenija (CJUE, C-578/16 du 16 février 2017) suivant lequel « même en l'absence de raisons sérieuses de croire à l'existence de défaillances systémiques dans l'État membre responsable de l'examen de la demande d'asile, le transfert d'un demandeur d'asile dans le cadre du règlement n° 604/2013 ne peut être opéré que dans des conditions excluant que ce transfert entraîne un risque réel et avéré que l'intéressé subisse des traitements inhumains ou dégradants, au sens de cet article ».

L'examen, dans le cadre du contrôle de l'article 3 CEDH, doit donc tenir compte simultanément des défaillances générales du système d'asile et d'accueil de l'État de destination ET des éléments individuels de vulnérabilité de la personne concernée.

• Sur la situation individuelle de vulnérabilité du requérant

Le requérant est un ressortissant afghan, mineur de dix-sept ans, isolé en Europe à l'exception de sa sœur séjournant en Belgique. Il a quitté l'Afghanistan il y a environ trois ans en raison du contexte général dans son pays (chute du gouvernement, prise du pouvoir par les Talibans, restrictions massives des libertés, etc.). Il a séjourné durant trois ans en Iran, où il a été séparé du reste de sa famille en Turquie, avant d'entreprendre, seul, un long parcours migratoire vers l'Europe via la Turquie, la Bulgarie, la Serbie, l'Italie et la France.

Le requérant ne dispose d'aucune ressource matérielle, d'aucune attache familiale en Bulgarie, et d'aucune connaissance de la langue bulgare ou des langues anglaise/allemande/française. Il s'exprime exclusivement en dari.

Sa qualité de mineur étranger non accompagné est établie par les actes d'état civil afghans légalisés produits, ainsi que par l'annonce de la délivrance imminente d'un passeport.

Aucune garantie de ce type n'a été demandée ni obtenue, alors même que la situation individuelle du requérant – jeune Afghan, mineur, isolé, vulnérable, ayant manifesté sa volonté de saisir un avocat – appelait pourtant cette démarche.

• Sur les défaillances structurelles et systémiques du système d'asile et d'accueil bulgare à l'égard des ressortissants afghans et des personnes transférées sous Dublin

Premièrement, le requérant souhaite mettre en avant que la partie adverse n'a pas pris la dernière version du rapport AIDA, étant donné qu'il s'agit de la version publiée en mai 2026 et non celle du 27.3.25.

Le rapport AIDA – Country Report : Bulgaria – 2025 Update (publié en mai 2026 par le Bulgarian Helsinki Committee – BHC dans le cadre du projet AIDA coordonné par l'ECRE), déposé en pièce pièce 6 du présent recours et auquel se réfère expressément la décision attaquée, identifie un ensemble considérable de défaillances qui, prises individuellement et a fortiori dans leur cumul, exposent le requérant à un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.

a) Défaillances majeures dans l'accès au territoire bulgare et pratiques de pushbacks documentées

Le rapport AIDA Bulgarie 2025 documente de manière particulièrement détaillée la persistance massive et systématique des pushbacks (refoulements illégaux) à la frontière bulgare-turque, en violation flagrante du principe de non-refoulement. Pour la seule année 2025, le mécanisme national de monitoring a recensé 3.549 pushbacks recensés affectant 43.284 personnes (AIDA 2025, p. 34) :

« In 2025, this mechanism registered 3,549 alleged pushbacks affecting 43,284 persons, i.e. no significant change in figures in comparison with the previous year » (AIDA 2025, p. 34).

Traduction libre : « En 2025, ce mécanisme a recensé 3.549 pushbacks présumés affectant 43.284 personnes, c'est-à-dire sans changement significatif des chiffres par rapport à l'année précédente. »

Le rapport du Comité européen pour la prévention de la torture (CPT) de 2024, repris dans le rapport AIDA, est plus accablant encore (AIDA 2025, p. 35) :

« the CPT also stated that both apprehension and subsequent forced removal were reported to have often been carried out by using physical violence and unmuzzled service dogs; and that the alleged ill-treatment consisted of slaps, punches including to the face, kicks, and blows with wooden sticks or tree branches, being chased and bitten by service dogs, as well as subjected to threats and/or verbal abuse. The CPT disclosed to have received numerous allegations that migrants had been forced to remove their clothes and shoes with personal belongings, including money and telephones seized before being pushed back to Türkiye » (AIDA 2025, p. 34).

Plus significativement encore pour le cas du requérant, seuls 1,75 % des étrangers appréhendés à la frontière turque ont effectivement eu accès direct à la procédure d'asile et à un centre d'accueil du SAR sans passer préalablement par un centre fermé du Ministère de l'Intérieur (AIDA 2025, p. 19). Si le requérant devait, dans une quelconque hypothèse, à nouveau être amené à transiter par la frontière turco-bulgare (par exemple s'il devait quitter la Bulgarie pour la rejoindre par d'autres voies), il serait exposé à ce risque de mauvais traitements documenté.

b) Le traitement spécifiquement discriminatoire et défaillant des ressortissants afghans en Bulgarie

Le rapport AIDA 2025 consacre une section spécifique au « Differential treatment of specific nationalities in the procedure » (pp. 82-86). Cette section est particulièrement éclairante quant à la situation des ressortissants afghans, dont le requérant fait partie.

Pour l'année 2025, le taux de reconnaissance global pour les Afghans est tombé à 4 % seulement (0,3 % de statut de réfugié et 3,7 % de protection subsidiaire), avec un taux de rejet de 96 % (AIDA 2025, pp. 82-84) :

« Afghan nationals continued to face reduced recognition in 2025, as in 2024 and 2023, with an overall recognition rate of just 4% (0.3% refugee status and 3.7% subsidiary protection) and a 96% rejection rate. The majority (78%) of Afghan applicants continued to abscond before receiving a first instance decision, which was issued on the merits in 22% of the caseload » (AIDA 2025, pp. 82-83).

Traduction libre : « Les ressortissants afghans ont continué à se voir reconnaître la protection à un taux réduit en 2025, comme en 2024 et 2023, avec un taux de reconnaissance global de seulement 4 % (0,3 % statut de réfugié et 3,7 % protection subsidiaire) et un taux de rejet de 96 %. La majorité (78 %) des demandeurs afghans a continué de prendre la fuite avant de recevoir une décision en première instance, laquelle a été rendue sur le fond dans 22 % des cas. »

Le rapport AIDA 2025 souligne également que la Bulgarie a historiquement enregistré « les taux de reconnaissance les plus bas d'Europe pour les Afghans » (AIDA 2025, p. 83) :

« Between 2016 and 2021, Afghanistan has been the top country of origin of asylum applicants in Bulgaria. (...) During this period, or arguably due to the focus on the situation in Syria, applications from Afghan nationals were arbitrarily considered as manifestly unfounded. They were predominantly channelled in the Accelerated Procedure and successively rejected, to the point that Bulgaria registered the lowest recognition rates for Afghans in Europe – 2.5% in 2016, 1.5% in 2017, 4% in 2019, and 1.8% in 2020. The “striking discrepancy between the Bulgarian and the EU average recognition rate for Afghans” has been mentioned by the European Commission, as well as jurisdictions in other Member States, as a matter of concern » (AIDA 2025, p. 83).

Traduction libre : « Entre 2016 et 2021, l'Afghanistan a été le premier pays d'origine des demandeurs d'asile en Bulgarie. (...) Pendant cette période, ou peut-être en raison de la focalisation sur la situation en Syrie, les demandes des ressortissants afghans ont été arbitrairement considérées comme manifestement infondées. Elles ont été majoritairement orientées vers la procédure accélérée et successivement rejetées, au point que la Bulgarie a enregistré les taux de reconnaissance les plus bas d'Europe pour les Afghans – 2,5 % en 2016, 1,5 % en 2017, 4 % en 2019 et 1,8 % en 2020. La « divergence frappante entre le taux de reconnaissance bulgare et la moyenne UE pour les Afghans » a été mentionnée comme une source de préoccupation par la Commission européenne, ainsi que par des juridictions d'autres États membres. »

Cette discrimination ouverte est d'autant plus dramatique au regard du contexte général de l'Afghanistan en 2025. Le rapport AIDA 2025 souligne en effet que « plus de 1,5 million d'Afghans ont été refoulés vers l'Afghanistan depuis l'Iran en 2025 », suivi d'un blocage de la frontière entre les deux pays (AIDA 2025, p. 83). Ces refoulements massifs ont été qualifiés « d'épouvantables » par les experts des Nations unies.

Concrètement, cela signifie que le requérant – ressortissant afghan – sera, s'il est transféré en Bulgarie, statistiquement quasi certain de voir sa demande de protection internationale rejetée (96 %), et de se retrouver dans une situation comparable à celle d'un irrégulier, exposé à un risque concret de refoulement vers l'Afghanistan, alors même que tant l'UNHCR que le Haut-Commissaire aux droits de l'homme considèrent que le retour des Afghans dans leur pays comporte un risque sérieux de traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH.

c) Défaillances majeures du système d'accueil bulgare et exclusion structurelle des dublinés des conditions matérielles d'accueil

Le rapport AIDA 2025 fait apparaître que les conditions générales d'accueil en Bulgarie sont structurellement défaillantes depuis 2015 (AIDA 2025, p. 22) :

« Since 2015, the conditions in all national reception centres have been gradually deteriorating, with support limited to accommodation, nutrition and rudimentary medical help without provision of psychological care or assistance » (AIDA 2025, p. 22).

Traduction libre : « Depuis 2015, les conditions dans l'ensemble des centres d'accueil nationaux se sont graduellement détériorées, le soutien se limitant à l'hébergement, la nutrition et une aide médicale rudimentaire sans fourniture de soins psychologiques ou d'assistance. »

Le rapport relève également que la capacité d'accueil réelle est passée de 5.160 places officiellement déclarées à seulement 3.125 places effectivement « habitables » au 31 décembre 2025, soit une diminution constante depuis plusieurs années (AIDA 2025, p. 94).

Le rapport AIDA 2025 décrit la situation matérielle concrète dans les centres comme suit (AIDA 2025, p. 22) :

« reception centres accommodating applicants during their asylum procedure continued to face persistent issues related to infrastructure and living conditions, often falling below basic standards. In many cases, they failed to provide even the most essential services, including adequate nutrition and sanitation in both personal and communal spaces. Access to regular and hot water, as well as maintenance and repairs in bathrooms, rooms, and common areas, remained highly problematic due to the absence of a dedicated budget for upkeep. Long-standing issues such as infestations of bedbugs, lice, cockroaches, and rats persisted across facilities » (AIDA 2025, p. 22).

Traduction libre : « les centres d'accueil hébergeant les demandeurs durant leur procédure d'asile ont continué à connaître des problèmes persistants en matière d'infrastructures et de conditions de vie, tombant souvent en dessous des standards de base. Dans de nombreux cas, ils n'ont pas réussi à fournir même les services les plus essentiels, y compris une nutrition et une hygiène adéquates dans les espaces personnels et communs. L'accès à l'eau courante et chaude, ainsi qu'à l'entretien et aux réparations des salles de bain, des chambres et des espaces communs, est resté hautement problématique en raison de l'absence d'un budget dédié à la maintenance. Des problèmes anciens tels que les infestations de punaises de lit, de poux, de cafards et de rats ont persisté dans toutes les installations. »

Plus crucial encore pour la situation du requérant, le rapport AIDA 2025 documente que les personnes transférées vers la Bulgarie en application du Règlement Dublin III sont structurellement et systématiquement exclues de l'accès aux conditions matérielles d'accueil (AIDA 2025, pp. 57-58) :

« For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation are contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2025, despite the overall decrease in the number of the new arrivals, SAR continued to refuse accommodation in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable » (AIDA 2025, pp. 57-58).

Traduction libre : « Pour tous les autres dublinés, qui ne sont pas considérés comme vulnérables, la nourriture et l'hébergement sont conditionnés à la capacité d'accueil nationale limitée et à la disponibilité. S'il n'y a pas de place disponible pour l'hébergement dans les centres d'accueil de l'Agence d'asile (SAR), les dublinés devront sécuriser hébergement et nutrition à leurs propres frais. En 2025, malgré la diminution globale du nombre des nouveaux arrivants, le SAR a continué à refuser l'hébergement dans ses centres d'accueil aux dublinés qui n'étaient pas identifiés comme vulnérables. »

Cette situation s'explique en droit interne bulgare : l'article 67a(2)(1) LAR (Loi sur l'asile et les réfugiés) distingue formellement les personnes ayant demandé l'asile en Bulgarie, qui ont accès aux conditions matérielles d'accueil complètes, des personnes trouvées irrégulièrement sur le territoire et auxquelles la procédure Dublin est appliquée, lesquelles ne bénéficient que de droits limités (AIDA 2025, pp. 89-90). Le rapport AIDA 2025 explique :

« Certain asylum seekers channelled in an outgoing Dublin procedure are not automatically entitled to material reception conditions, as they only enjoy limited rights, namely the right to remain in the country's territory, the right to interpretation and the right to be issued a registration card » (AIDA 2025, p. 90).

Traduction libre : « Certains demandeurs d'asile orientés dans une procédure Dublin sortante n'ont pas automatiquement droit aux conditions matérielles d'accueil, dès lors qu'ils ne jouissent que de droits limités, à savoir le droit de demeurer sur le territoire du pays, le droit à l'interprétation et le droit à recevoir une carte d'enregistrement. »

Le rapport AIDA 2025 confirme que le SAR « continue à refuser l'hébergement dans ses centres d'accueil aux dublinés qui n'étaient pas identifiés comme vulnérables » (AIDA 2025, p. 58).

Cette exclusion structurelle a, en pratique, pour conséquence directe d'exposer les personnes concernées au sans-abrisme et à l'indigence. En particulier, le rapport AIDA 2025 souligne que :

« even if the returnees do have financial means, their access to the labour market and most of the basic public services (health care, social support, bank services, etc.) is nearly impossible » (AIDA 2025, p. 58).

Traduction libre : « même si les dublinés disposent de moyens financiers, leur accès au marché du travail et à la plupart des services publics de base (soins de santé, soutien social, services bancaires, etc.) est quasi impossible. »

d) Absence d'assistance juridique et procédurale effective

Le rapport AIDA 2025 documente une dégradation massive de l'assistance juridique disponible pour les demandeurs d'asile en Bulgarie. Les bureaux d'aide juridique du Bulgarian Helsinki Committee, qui constituaient le pilier de l'assistance pro bono aux demandeurs depuis 1996, ont fermé leurs portes le 1er janvier 2026 en raison de la crise financière du HCR (AIDA 2025, p. 21) :

« due to UN financial crisis BHC was forced to close its legal reception offices on 1 January 2026, thus leaving asylum seekers without a reliable free of charge legal

assistance for access to court and timely submission of appeals before the court against negative decisions refusing or revoking international protection. The only free-of-charge legal assistance that remained readily available in this respect is once every two weeks in Sofia, Harmanli and Pastrogor at limited reception time. This assistance, however, will also end on 30 June 2026 » (AIDA 2025, p. 21).

Traduction libre : « en raison de la crise financière de l'ONU, le BHC a été forcé de fermer ses bureaux de réception juridique le 1er janvier 2026, laissant ainsi les demandeurs d'asile sans assistance juridique fiable et gratuite pour l'accès au tribunal et la soumission en temps utile des recours devant le tribunal contre les décisions négatives refusant ou révoquant la protection internationale. La seule assistance juridique gratuite qui demeure facilement disponible à cet égard est une fois toutes les deux semaines à Sofia, Harmanli et Pastrogor avec des heures de réception limitées. Cette assistance prendra toutefois également fin le 30 juin 2026. »

Concernant spécifiquement les procédures Dublin, le rapport AIDA 2025 indique que l'aide juridique gratuite pour initier et accompagner une procédure Dublin n'a, en 2025, été fournie qu'aux mineurs non accompagnés en vue de la réunification familiale (AIDA 2025, p. 55). Si le requérant est, comme il le soutient, mineur, son accès à cette aide juridique en Bulgarie suppose toutefois la reconnaissance préalable de sa minorité par les autorités bulgares, ce qui est loin d'être garanti dès lors qu'il y a été enregistré comme mineur sans qu'aucun test n'ait été effectué et qu'il sera, le cas échéant, transféré sous une identité de majeur enregistrée dans les bases de données belges et eurodac.

e) Difficultés systémiques d'accès aux soins de santé pour les dublinés afghans

Le rapport AIDA 2025 souligne que, si l'accès au système national de santé est « automatiquement rétabli après le retour Dublin », il existe néanmoins en pratique des retards de plusieurs semaines avant de pouvoir effectivement accéder aux soins (AIDA 2025, p. 58) :

« In practice, Dublin returnees whose procedures were reopen experience delays of a couple of weeks before being able to re-access the health care system. The problem stems from the old system for electronic data sharing between SAR's and MOI's database » (AIDA 2025, p. 58).

Traduction libre : « En pratique, les dublinés dont les procédures sont rouvertes connaissent des retards de plusieurs semaines avant de pouvoir à nouveau accéder au système de santé. Le problème provient de l'ancien système de partage électronique des données entre la base de données du SAR et celle du ministère de l'Intérieur. »

Le rapport AIDA 2025 précise par ailleurs que « le paquet national de soins de santé est généralement maigre et ne prévoit aucun traitement médical ou psychologique adapté, ni le traitement de nombreuses maladies chroniques » (AIDA 2025, p. 58). En outre, il est précisé qu'en pratique, « des conditions particulières pour le traitement des victimes de torture et des personnes souffrant de problèmes de santé mentale ne sont pas disponibles » (AIDA 2025, p. 100). Or, le requérant est un jeune Afghane, mineur, ayant traversé l'Iran, la Turquie et plusieurs pays balkaniques sur trois ans dans des conditions de précarité extrême, séparé de sa famille en chemin et de toute évidence susceptible d'avoir développé des besoins psychologiques particuliers liés à ce parcours.

f) Procédure défaillante d'évaluation de l'âge en Bulgarie

Cette circonstance touche directement le requérant. La décision attaquée présume que le requérant, qui a été enregistré comme mineur en Bulgarie en novembre 2025 sur la base de ses propres déclarations, sera de toute façon traité comme un majeur après le transfert en exécution du Règlement Dublin III, puisque son âge a été modifié par la décision du Service des Tutelles du 19 février 2026 et que cette donnée sera transmise aux autorités bulgares.

Or, en Bulgarie, la procédure d'évaluation de l'âge est elle-même profondément défaillante. Le rapport AIDA 2025 indique (p. 69) :

« Despite the adoption of the instruction, the SAR continued to conduct the age assessment by means of X-ray expertise of the wrist bone structure and without any evidence of prior consent by the children's representatives. Reports from medical organisations consider the X-ray as invasive but, more importantly, inaccurate with an approximate margin of error of 2 years » (AIDA 2025, p. 69).

Traduction libre : « Malgré l'adoption de l'instruction, le SAR a continué à effectuer l'évaluation de l'âge par expertise radiologique de la structure osseuse du poignet, et sans aucune preuve du consentement préalable des représentants des enfants. Les rapports d'organisations médicales considèrent la radiographie comme invasive mais, plus important encore, inexacte avec une marge d'erreur approximative de 2 ans. »

Surtout, le rapport AIDA 2025 souligne que, lorsque l'âge a été erronément établi comme majeur dans le cadre de la procédure d'asile, l'erreur ne peut être contestée par voie de recours administratif mais uniquement par une procédure civile longue et coûteuse, dont les chances de succès sont quasi inexistantes sans pièces irréfutables (AIDA 2025, p. 69). Si le requérant devait être transféré sous l'identité de majeur née

le 1er janvier 2003, telle qu'elle a été modifiée par la décision belge du Service des Tutelles, il serait privé en Bulgarie de toute possibilité raisonnable de faire reconnaître sa minorité réelle, et ce dans un contexte général où l'assistance juridique pro bono a, par ailleurs, cessé.

- Sur l'absence de garanties individuelles obtenues par la partie adverse

Aucune garantie individuelle n'a été demandée ni obtenue par les autorités belges des autorités bulgares pour le requérant, alors que sa situation particulière (jeune Afghan, mineur isolé, ayant fait l'objet d'une décision de majorité fondée sur le seul test osseux contesté par les actes d'état civil produits, ayant déclaré la présence d'une sœur séjournant légalement en Belgique) appelait pourtant un examen attentif de cette question, conformément aux exigences posées par la Cour EDH dans l'arrêt Tarakhel et confirmées par l'article 31 du Règlement Dublin III, qui impose un échange d'informations approprié avant tout transfert.

La décision attaquée se borne, à cet égard, à renvoyer à des sources documentaires anciennes, à des fact-sheets antérieurs (2023, mis à jour 2024) et à un compte rendu d'une visite de travail des services belges du 9 février 2023, soit plus de trois ans avant la prise de la décision attaquée. Or, le rapport AIDA 2025 documente une dégradation considérable de la situation, en particulier sur le plan de l'aide juridique (fermeture des bureaux BHC au 1er janvier 2026), du traitement spécifique des Afghans (taux de rejet de 96 %) et du sort des dublinés (exclusion structurelle des conditions matérielles).

- Sur la motivation insuffisante et stéréotypée de la décision attaquée

La décision attaquée cite, certes, abondamment le rapport AIDA Bulgarie 2024 (« 2024 Update ») (ancienne version), mais en occulte systématiquement les passages les plus critiques. Elle se borne à conclure, après une longue énumération d'éléments rassurants tirés de manière sélective de ce rapport, que les défaillances mentionnées « ne sont pas systémiques ou généralisées » et que rien ne démontre qu'elles pourraient atteindre un « seuil de défaillances systémiques ou généralisées ».

Cette motivation est stéréotypée et présente toutes les caractéristiques d'une motivation préformée, indépendante de la situation individuelle du requérant. La partie adverse n'a pas tenu compte du fait que :

- le requérant est un jeune Afghan, mineur, isolé, ayant produit des actes d'état civil légalisés et apostillés établissant son âge réel ;

- le requérant a une sœur séjournant légalement en Belgique ;

- la Bulgarie pratique une discrimination ouverte à l'égard des ressortissants afghans, avec un taux de rejet de 96 % ;

- les dublinés non vulnérables sont structurellement exclus des conditions matérielles d'accueil en Bulgarie ;

- l'aide juridique y a, dans une très large mesure, cessé depuis le 1er janvier 2026 ;

- aucune garantie individuelle n'a été demandée ni obtenue ;

- les autorités belges n'ont pas davantage examiné l'opportunité d'appliquer la clause discrétionnaire de l'article 17 du Règlement Dublin III, alors que la situation du requérant – mineur isolé doté de pièces d'identité légalisées et ayant un membre de famille en Belgique – le justifiait pleinement.

Dans l'ensemble, la combinaison de ces facteurs – discrimination généralisée des Afghans dans la procédure, exclusion structurelle des dublinés du système d'accueil matériel, fermeture quasi-totale de l'aide juridique gratuite, défaillance du système d'évaluation de l'âge, absence de garanties individuelles – montre qu'un jeune Afghan, mineur, isolé, ne peut pas valablement compter sur une prise en charge suffisante et adaptée en Bulgarie. Les risques de se retrouver sans hébergement, sans soutien spécialisé, sans assistance juridique, et finalement débouté avec, à la clé, un risque concret de refoulement vers l'Afghanistan, sont réels et documentés.

Ainsi, la partie adverse n'ayant pas effectué d'examen approfondi de la situation de vulnérabilité spécifique du requérant et n'ayant pas pris en compte les éléments récents du rapport AIDA 2025, a failli à son devoir d'enquête, d'examen rigoureux et de minutie.

Au regard de tous les éléments mis en avant, il ne peut être exclu que le requérant, une fois transféré en Bulgarie, subira des traitements inhumains ou dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH et à l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, soit du fait des défaillances structurelles documentées du système d'asile et d'accueil bulgare, soit du fait du risque concret de refoulement vers l'Afghanistan, soit – à tout le moins – du fait de l'absence de prise en compte de sa qualité de mineur isolé.

Troisième branche – Violation de l'article 8 CEDH et de l'article 7 de la Charte (présence de la sœur du requérant en Belgique)

Le requérant a expressément déclaré, dès l'introduction de sa demande de protection internationale, qu'il avait une sœur, Mme W. F. (.), séjournant légalement en Belgique dans le cadre d'une procédure de regroupement familial.

La décision attaquée écarte la pertinence de ce lien familial au motif que la sœur du requérant n'entre pas dans la définition des « membres de la famille » au sens de l'article 2, g) du Règlement Dublin III, dès lors que le requérant serait majeur.

Cette analyse, comme déjà souligné dans la première branche, repose sur le postulat erroné de la majorité du requérant. Dès lors que sa minorité est rétablie sur la base des pièces produites, la sœur du requérant entre bien dans la définition de l'article 2, g) du Règlement Dublin III (membre de la famille incluant explicitement les frères et sœurs lorsque le demandeur est mineur non accompagné), avec les conséquences que cela emporte sur l'application des articles 6, 8 § 1er et 8, § 4, du Règlement. »

3.3.2. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 18, lid 1, c), van de Dublin III-Verordening. Ook bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt nu een onderzoek van hun vingerafdrukken aantoont dat verzoekende partij reeds internationale bescherming in Bulgarije vroeg, de Bulgaarse instanties instemden met het verzoek om verzoekende partij terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoekende partij aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij en op de algemene situatie in Duitsland inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielprocedure. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze hierin worden gelezen. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt ze haar niet in staat stellen zich ertegen te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, doch *quod non*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals opgenomen in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, blijkt op het eerste gezicht dan ook niet.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3.4. Verzoekende partij is het vooreerst niet eens met de motivering inzake de vastgestelde minderjarigheid. Zij wijst op haar verklaringen omtrent haar leeftijd en het gegeven dat zij zowel een gelegaliseerde taskara als een gelegaliseerde Afghaanse geboorteakte heeft voorgelegd. Zij stelt tevens dat haar vraag tot afgifte van een Afghaans paspoort aan de Afghaanse ambassade in behandeling is. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij dan wel de subjectieve overtuiging is toegedaan dat dit alles haar voorgehouden minderjarigheid aantoont, maar zoals genoegzaam uit lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij erop gewezen dat – aangezien er twijfels werden geuit over haar voorgehouden minderjarigheid gelet op haar fysieke verschijning en het ontbreken van een afleveringsdatum op de voorgelegde taskara – de dienst Voogdij is overgegaan tot het uitvoeren van een medische test in het UZ Pellenberg KU Leuven. Het resultaat van deze test leert op 16 februari 2026 dat verzoekende partij al minstens 23 jaar oud is en dat haar leeftijd waarschijnlijk nog hoger ligt gelet op de volgroeide wijsheidstanden. Verder wijst de verwerende partij erop dat de dienst Voogdij zich niet zonder meer verlaten heeft op het resultaat van de test, maar tevens de taskara die verzoekende partij voorlegde in ogenschouw heeft genomen. Hoewel geen vervalsing kon worden vastgesteld, blijkt uit objectieve informatie wel dat Afghaanse documenten vaak op illegale of frauduleuze wijze verkregen worden (via corruptie of nepotisme), dat een papieren taskara geen verwijzingen naar biometrische gegevens bevat noch beveiligingselementen zoals een watermerk of een chip en dat door een gebrek aan legalisatie en externe verificatie geen voldoende bewijswaarde kan worden toegekend. Daarenboven, en niet in het minst, stelt de dienst Voogdij nog dat zelfs indien de documenten door de bevoegde autoriteiten zijn gelegaliseerd of gewaarmerkt, dan nog moeten de resultaten van de medische test en de leeftijd in de documenten redelijk, dit wil zeggen, niet te groot, verschillen om te worden aanvaard. Aangezien er *in casu* evenwel sprake is van een significante discrepantie tussen het resultaat van de leeftijdstest en de voorgehouden leeftijd, met name minstens 5,9 jaar, worden de documenten niet aanvaard en blijft het resultaat van de medische test gelden. Gelet hierop werd de geboortedatum van verzoekende partij aangepast naar 1 januari 2003.

Verzoekende partij wijst er wel op dat zij een legalisatie heeft verkregen van de taskara en zij ook een gelegaliseerde geboorteakte heeft, maar, zoals de verwerende partij omstandig motiveert, doet dit geen afbreuk aan de beslissing van de dienst Voogdij nu de Dienst Voogdij ook uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de mogelijkheid van gelegaliseerde documenten. Bovendien werd verzoekende partij er verschillende keren op gewezen dat – indien zij niet akkoord is met de beslissing van de dienst Voogdij – zij daartegen in beroep kan gaan. Desondanks blijkt dat verzoekende partij nagelaten heeft om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij.

De Raad dient er de aandacht op te vestigen dat de Dienst Voogdij bij de federale overheidsdienst Justitie bevoegd is om te bepalen of een vreemdeling die onbegeleid naar België komt en voorhoudt minderjarig te zijn al dan niet minderjarig is. Het staat niet ter discussie dat deze dienst een medisch onderzoek liet doorvoeren en op basis van de resultaten van dit onderzoek besloot dat verzoekende partij niet minderjarig is. Het feit dat verzoekende partij stelt de beslissing van de Dienst Voogdij te betwisten heeft niet tot gevolg

dat verwerende partij er geen rekening moet mee houden. Het privilège du préalable speelt onverkort (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Haar betoog dat zij verwerende partij nog gelegaliseerde documenten meedeelde om haar minderjarigheid te proberen aan te tonen doet geen afbreuk aan het voorgaande. Indien zij van oordeel is dat de bevoegde dienst verkeerdelijk besloot dat zij meerderjarig is dan komt het haar toe de beslissing van deze dienst aan te vechten bij het hiertoe door de wetgever aangewezen rechtscollege, de Raad van State, hetgeen haar ook diverse malen werd duidelijk gemaakt. In afwachting van een eventuele schorsing of vernietiging van de beslissing van de Dienst Voogdij inzake de leeftijd door de Raad van State dient verwerende partij de beslissing van de Dienst Voogdij te respecteren. Verwerende partij dient dan ook niet uit te leggen waarom zij zelf geen ander standpunt inneemt aangaande de leeftijd van verzoekende partij. Zij kan immers niet in de plaatst treden van de Dienst Voogdij of van de Raad van State.

Verzoekende partij voert thans een gans betoog over de legalisatie van haar documenten en meent dat dit wel degelijk bewijs is van haar voorgehouden minderjarigheid, maar zij slaagt er daarmee niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de verwerende partij dat er een beslissing van de dienst Voogdij voorligt waarin vastgesteld wordt dat verzoekende partij al ruim meerderjarig is, minstens 23 jaar, en dat de dienst Voogdij in die beslissing ook heeft rekening gehouden met de taskara, alsook met de mogelijkheid van gelegaliseerde documenten, waarbij de dienst Voogdij heeft vastgesteld dat de discrepantie tussen het resultaat van de leeftijdstest en de leeftijd zoals aangegeven door de verzoekende partij en diens documenten dermate groot is dat deze documenten niet tot een ander oordeel kunnen leiden.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat blijkens artikel 30, § 1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (WIPR) een legalisatie slechts *“de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk (bevestigt)”*. Zoals de verwerende partij aldus op goede gronden overweegt waarborgt een legalisatie geenszins de authenticiteit (lees: waarachtigheid) van de inhoud van het gelegaliseerde document. Rekening houdende met het gegeven dat blijkens objectieve informatie niet vervalste Afghaanse documenten op illegale of frauduleuze wijze kunnen verkregen worden en een legalisatie dit geenszins verhelpt, slaagt verzoekende partij er met haar betoog niet in de gegeven motivering in de bestreden beslissing te ontkrachten.

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, blijkt niet dat op deze manier geen enkel officieel document in aanmerking wordt genomen en dat het resultaat van de medische test altijd overweegt. Immers wordt duidelijk aangegeven waarom, ondanks het feit dat de taskara niet als vervalst wordt aangemerkt, zij toch niet kan overtuigen om het resultaat van de leeftijdstest onderuit te halen. Gelet op voorgaande maakt zij evenmin aannemelijk dat de dienst Vreemdelingenzaken had moeten wachten op de afgifte van een Afghaans paspoort die zij bij de ambassade heeft aangevraagd.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij de gelegaliseerde documenten nog zal voorleggen aan de dienst Voogdij en zij recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel, gaat zij er geheel aan voorbij dat zij verschillende keren werd gewezen op de mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de dienst Voogdij. Zij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat haar een daadwerkelijk rechtsmiddel zou zijn ontzegd.

Nog daargelaten de vaststelling dat de uitgevoerde leeftijdstest een zeer duidelijk resultaat heeft gegeven over de reeds ruime meerderjarigheid van verzoekende partij, waarbij ook de door haar voorgelegde documenten in overweging werden genomen en het resultaat op het eerste gezicht dan ook geen enkele ruimte toelaat om het voordeel van de twijfel voor de minderjarige te laten overwegen zodat haar betoog dat er geen psychosociaal onderzoek voorafgegaan werd aan de test en er geen gespecialiseerde ambtenaar zou zijn tussengekomen, waarbij zij tevens wijst op rechtspraak van het EHRM, op het eerste gezicht niet dienstig is, herhaalt de Raad dat hij niet het bevoegde rechtscollege is om de beslissing van de dienst Voogdij aan te vechten.

3.3.5. Verzoekende partij meent voorts wel dat haar onterecht verweten wordt dat zij niet meegewerkt heeft door tot driemaal toe een persoonlijk onderhoud te weigeren, maar zij overtuigt evenmin. Immers is het niet omdat verzoekende partij opdaagt op het persoonlijk onderhoud, dat dit ook betekent dat zij meewerkt. Zij gaf wel aan te weigeren als meerderjarige behandeld te worden, maar er werd haar uitdrukkelijk meegedeeld dat indien zij niet akkoord was met de beslissing van de dienst Voogdij, zij daartegen beroep kon aantekenen. Verzoekende partij betwist niet dat zij dit niet gedaan heeft. Haar betoog dat zij had moeten bijstaan worden door een voogd is gelet op de beslissing van de dienst Voogdij en de mogelijkheid om hiertegen beroep aan te tekenen geenszins ernstig om haar gebrek aan medewerking te verklaren. Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, blijkt op het eerste gezicht evenmin dat zij niet geïnformeerd werd over de implicaties van haar weigering om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Zo blijkt uit de interne nota van 10 april 2026 ingevolge haar derde weigering dat haar de gevolgen van de procedure werden meegedeeld. Bovendien dient alleszins gesteld dat de verzoekende partij in het kader van onderhavig beroep haar persoonlijke elementen naar voren kan brengen waarvan zij meent dat deze ertoe leiden dat een

overdracht naar Bulgarije strijdig is met artikel 3 EVRM. Immers dient de Raad op dat vlak een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd.

3.3.6. Gelet op voorgaande overtuigt verzoekende partij evenmin waar zij blijft vasthouden aan haar voorgehouden minderjarigheid om te betogen dat de verwerende partij de discretionaire clausule van artikel 17 van de Dublin III-verordening had moeten toepassen. Waar zij dit tevens meent omwille van de aanwezigheid van een meerderjarige zus in België gaat zij geheel voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waarom de aanwezigheid van deze meerderjarige zus in België het treffen van de bestreden beslissing niet in de weg staat: *“De verklaring van betrokkene in de fiche minderjarige dat een zus van hem, W. F. (...), die rond de 23 of 24 jaar oud zou zijn in België zou verblijven in het kader van gezinshereniging en dat betrokkene naar België is komen omdat zijn zus hier legaal zou verblijven in het kader van gezinshereniging doet niets af van het voorgaande. De verklaarde zus van betrokkene zou 23 of 24 jaar oud zijn en uit het leeftijdsonderzoek van betrokkene blijkt dat betrokkene minstens 23 jaar oud is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn zus in die in het kader van gezinshereniging naar België zou zijn gekomen en in België verblijft zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de legale aanwezigheid van de verklaarde zus van betrokkene in België bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde zus ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde zus van betrokkene ten aanzien van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Het gegeven dat de verklaarde zus van betrokkene over een legaal verblijfsstatuut in België zou beschikken in het kader van gezinshereniging, is niet van die aard dat het hetgeen hiervoor werd uiteengezet in een ander daglicht kan plaatsen.”* Verzoekende partij laat geheel na deze motivering met concrete argumenten te weerleggen (zie ook bespreking *infra*).

Haar verwijzing naar bepalingen inzake de rechten van het kind is gelet op voorgaande bespreking met betrekking tot haar vastgestelde meerderjarigheid niet dienstig.

3.3.7. Bij overdrachtsbesluiten vormt het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij lidstaten aannemen dat elke lidstaat de grondrechten van asielzoekers respecteert conform het Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest), het Vluchtelingenverdrag en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), het uitgangspunt. Dit vermoeden is echter niet onweerlegbaar. Een overdracht is immers verboden wanneer een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM blijkt. Dit risico kan voortvloeien uit objectief naar behoren bewezen systeemfouten in de asielprocedure of opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat. Daarnaast kan een overdracht zelfs zonder dergelijke systeemfouten onrechtmatig zijn als de persoonlijke situatie van de vreemdeling, zoals een ernstige medische problematiek, ertoe leidt dat de overdracht zelf of de gevolgen ervan een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest/artikel 3 van het EVRM inhouden. Bij de beoordeling of systeemfouten of de persoonlijke situatie aanleiding kunnen geven tot dergelijke strijdige behandeling wordt een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid gehanteerd. Er is pas sprake van een schending van de grondrechten wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, waarbij hij niet meer kan voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, hygiëne en woonruimte, en dit negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een vernederende toestand zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Situaties van loutere onzekerheid of sterke verslechtering van levensomstandigheden volstaan niet om een overdracht tegen te houden. Bij de beoordeling moet de nadruk liggen op de situatie waarin de betrokkene zich na de overdracht zal bevinden. De overheid is hierbij verplicht om zowel rekening te houden met de door de vreemdeling overgelegde informatie als algemeen bekende informatie over structurele tekortkomingen. Indien er een risico wordt vastgesteld, kan een overdracht enkel plaatsvinden als de verantwoordelijke lidstaat individuele garanties biedt die het risico voor de betrokken persoon wegnemen (HvJ, *DO t/ Bundesrepublik Deutschland*, C-458/24, 5 maart 2026; HvJ, *Tudmur*, C-185/24 en C-189/24, 19 december 2024; HvJ, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-392/22, 29 februari 2024; HvJ, *Ministero dell'Interno e.a.*, C-228/21, C-254/21, C-315/21 en C-328/21, 30 november 2023; HvJ, *Jawo*, C-163/17, 19 maart 2019; HvJ, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, 13 november 2019 (beschikking))

3.3.8. De Raad stelt op lezing van de motieven van het bestreden overdrachtsbesluit vast dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de overdracht van verzoekende partij naar Bulgarije in ogenschouw heeft genomen, daarbij zowel rekening houdende met de algemene situatie van terugkeerders in Bulgarije zoals deze naar voren komt in een objectief rapport – AIDA-rapport -, een factsheet door de Bulgaarse autoriteiten opgesteld, en een verslag van een werkbezoek van de dienst Vreemdelingenzaken aan het Bulgaarse agentschap voor Vluchtelingen, als de persoonlijke situatie van verzoekende partij zoals die blijken uit het administratief dossier.

3.3.9. Verzoekende partij houdt in onderhavig verzoekschrift dan wel voor dat zij bij overdracht naar Bulgarije een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM/ 4 Handvest, maar zij overtuigt op het eerste gezicht niet.

3.3.10. Verzoekende partij wijst vooreerst op haar kwetsbaar profiel, maar uit de gegevens die thans voorliggen blijkt op het eerste gezicht dat zij ruim meerderjarig is en liggen er ook geen indicaties op vlak van gezondheid voor die maken dat zij bijzonder kwetsbaar is. *In casu* betreft verzoekende partij een ruim volwassen jonge en gezonde Afghaanse man die blijkens haar weergegeven migratieparcours blijkt geeft van een grote zelfredzaamheid.

3.3.11. Daargelaten de vraag of de verwerende partij geen gebruik zou gemaakt hebben van het meest actuele AIDA-rapport haar kenbaar nu de bestreden beslissing getroffen werd op 5 mei 2026 en de update waarnaar de verzoekende partij verwijst een update betreft van mei 2026 en zij op het eerste gezicht niet aantoont dat dit rapport op het moment van het treffen van de bestreden beslissing al gepubliceerd was, dient alleszins gesteld dat verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de bevindingen van de verwerende partij onderuit worden gehaald door de update van het AIDA-rapport.

Door erop te wijzen dat er een praktijk van pushbacks bestaat in Bulgarije, doet zij geen afbreuk aan de motivering dat: *“Het AIDA-rapport maakt melding van problemen wat betreft de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, van grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld (AIDA-rapport, pagina’s 13-14). In 2024 bracht de ngo ‘Bulgarian Helsinki Committee’ met financiering van het UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken aan de grens met Turkije en Griekenland en bracht het ad-hoc bezoeken op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, pagina 30). Er kan niet worden ontkend dat zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd, maar dit leidt ons inziens niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen op blootstelling aan met artikel 3 van het EVRM strijdige situaties. We benadrukken dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen gezien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije zal worden overgedragen en dit nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. Hij zal er in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”*

De Raad benadrukt de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat het loutere feit dat de verantwoordelijke lidstaat pushbacks heeft uitgevoerd of uitvoert, niet betekent dat dit een overdracht naar deze verantwoordelijke lidstaat uitsluit. Enkel wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de terugkeerder tijdens of na zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt het voorwerp te worden van pushbacks of vasthouding in een plaats waar hij in een situatie terechtkomt van extreme materiële deprivatie die gelijkgesteld kan worden aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan de overdracht niet uitgevoerd worden (HvJ, *X t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-392/22, 29 februari 2024). *In casu* maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij als Dublin-terugkeerder in Bulgarije onderworpen zal worden aan de praktijk van pushbacks. Haar hypothese dat zij in een situatie terecht zou kunnen komen waarin zij opnieuw de Turks-Bulgaarse grens dient te passeren is niet meer dan dat, een hypothese, en laat niet toe de door de verwerende partij gegeven motivering te ontkrachten.

Verder wijst de Raad erop dat, waar verzoekende partij verwijst naar een lagere erkenningsgraad van Afghanen in Bulgarije, het Hof van Justitie in zijn arrest van 30 november 2023 in de gevoegde zaken C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21, geoordeeld heeft dat een rechter niet mag toetsen of indirect refoulement (en dus schending van het beginsel van non-refoulement door de verantwoordelijke lidstaat) door een verschil in beschermingsbeleid aannemelijk is wanneer deze rechter niet vaststelt dat er in de aangezochte lidstaat sprake is van systeemfouten in de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken. Meningsverschillen tussen de autoriteiten en de rechterlijke instanties van de verzoekende lidstaat, enerzijds, en van de aangezochte lidstaat, anderzijds,

over de uitlegging van de materiële voorwaarden voor internationale bescherming tonen niet aan dat er sprake is van systeemfouten. Het is op verzoekende partij dat de bewijslast rust om aan te tonen dat er sprake is van een reëel risico op refoulement, waarbij niet ieder restrictiever beschermingsbeleid moet worden aangemerkt als een tekortkoming in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat. Daarvan is pas sprake als dit verschil een fundamentele systeemfout oplevert die de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt in de zin van het hogervermeld arrest *Jawo* van het Hof van 19 maart 2019. *In casu* blijkt evenwel niet dat er sprake is van dergelijke systeemfouten in Bulgarije, zoals ook omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij laat bovendien na concrete aanknopingspunten aan te leveren waaruit zou blijken dat de rechter in Bulgarije haar niet zal beschermen tegen refoulement. Dit kan zij doen door bijvoorbeeld aannemelijk te maken dat de rechterlijke procedure in de verantwoordelijke lidstaat in het algemeen niet effectief is, *quod non in casu*. Integendeel, in het AIDA-rapport, update van mei 2026 wordt uitdrukkelijk met betrekking tot afwijzingsbeslissingen van Afghaanse verzoekers gesteld: *"In the majority of cases, protection was granted following court decisions overturning the refusals of the asylum administration."* (p. 83) (eigen vertaling: In de meerderheid van de gevallen werd bescherming verleend na rechtbankbeslissingen waarbij de weigeringsbeslissingen van de asieladministratie ongedaan werden gemaakt).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij verwijst naar passages in het AIDA-rapport over de capaciteit van, de toegang tot en de omstandigheden in de opvangvoorzieningen, alsook over de toegang tot de arbeidsmarkt, maar zoals blijkt uit de gegeven motivering heeft de verwerende partij hiermee rekening gehouden en omstandig gemotiveerd waarom deze bemerkingen niet toelaten vast te stellen dat er sprake is van structurele tekortkomingen. Verzoekende partij brengt geen concrete, andersluidende gegevens aan die toelaten vast te stellen dat de bevindingen van de verwerende partij foutief zijn.

Wat betreft rechtsbijstand wijst de Raad er verder vooreerst op dat dat richtlijn 2013/32/EU niet dwingt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de eerste, bestuurlijke fase van een verzoek om internationale bescherming (cfr. artikel 20.2 van de richtlijn). Verder verwijst verzoekende partij dan wel naar een passage in het AIDA-rapport waar er kritische bemerkingen worden gemaakt met betrekking tot de toegang tot juridische bijstand, maar zoals de verwerende partij motiveert blijkt uit het AIDA-rapport dat tegen een negatieve beslissing beroep kan aangetekend worden binnen de veertien dagen na kennisgeving en dat dit in het algemeen voldoende tijd is voor afgewezen asielzoekers om juridisch advies in te winnen, hun beroep voor te bereiden en in te dienen binnen de deadline. Verder worden afgewezen asielzoekers door de SAR in kennis gesteld van een lijst met informatie waar en hoe zij juridisch advies kunnen krijgen en blijkt in de praktijk dat deze verplichting nageleefd wordt (p. 45 AIDA-rapport, update mei 2026). Hoewel verder inderdaad blijkt dat door de onderbezetting van het National Legal Aid Bureau het vaak moeilijk is voor asielzoekers om binnen het voorziene timeframe gratis juridische bijstand via dat bureau te verkrijgen, blijkt evenzeer dat er verschillende ngo's zijn waartoe asielzoekers zich kunnen richten alsook privépraktijken voor degenen die voldoende financiële middelen hebben. Dat verder blijkt dat de ngo Bulgarian Helsinki Committee de deuren heeft gesloten sinds 1 januari 2026 en ook melding wordt gemaakt van het feit dat ook in juni 2026 het Centre for Legal Aid – Voice zou stoppen met gratis rechtsbijstand laat niet toe te besluiten dat er geen organisaties meer zijn waar gratis juridische bijstand kan bekomen worden, zoals het Compass Centre, alsook blijkt uit raadpleging van voetnoot 66 dat er naast het Centre for Legal Aid nog een andere stichting (FAR) zich bezig houdt met rechtsbijstand voor migranten en vluchtelingen (pp. 49-50, AIDA-rapport update mei 2026, samen gelezen met voetnoten 66 en 282). Dit alles nog daargelaten de vraag of verzoekende partij die erin slaagt om op zelfstandige wijze een gans parcours af te leggen doorheen verschillende landen niet de financiële middelen heeft om voor zover als nodig juridische bijstand te bekostigen.

Bij de vraag voorts of in die verantwoordelijke lidstaat passende medische zorg aanwezig is, speelt het interstatelijk vertrouwensbeginsel een grote rol. Volgens dit beginsel bestaat een sterk vermoeden dat asielzoekers in de lidstaten die gebonden zijn door de Opvangrichtlijn, passende medische zorg ontvangen, hetgeen minstens spoedeisende hulp en basisbehandeling van de aandoening omvat. Dit betekent dat het onder die omstandigheden aan de betrokken asielzoeker is om op objectieve wijze te staven dat de voor zijn ernstige fysieke en/of mentale aandoening benodigde medische zorg in de verantwoordelijke lidstaat ontbreekt. Verder heeft het EHRM er tevens aan herinnerd dat in het beoordelen van de vraag of de vereiste medische zorg beschikbaar is het er niet om gaat dat de vreemdeling in het land van bestemming moet kunnen beschikken over eenzelfde medische zorgkwaliteit als deze aanwezig in het uitwijzende land. (HvJ, C.K. t. Slovenië, C-578/16 PPU, 24 maart 2017; EHRM, Paposhvili t. België (GK), n. 41738/10, 13 december 2016; EHRM, Savran t. Denemarken (GK), nr. 57467/15, 7 december 2021; EHRM, S.N. t. Frankrijk, nr. 14997/19, 18 april 2024)

Met haar verwijzing naar kritische bemerkingen omtrent de (toegang) tot de gezondheidszorg in Bulgarije toont de verzoekende partij die niet doet getuigen van enige aandoening, laat staan een ernstige aandoening, niet aan dat de bevindingen van de verwerende partij dat: *"De Bulgaarse nationale wetgeving*

voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen (AIDA-rapport, pagina 90). In de praktijk ondervinden verzoekers problemen bij de toegang tot gezondheidszorg. Personen die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging wat betreft de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 90). Caritas richtte samen met Unicef een mobiele eenheid op met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt en met een ziekenwagen voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (informatieblad, pagina 3). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie met toepassing van artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene." foutief zijn.

De Raad wijst er verder op dat zoals blijkt uit de bespreking *supra* de verwerende partij vermag uit te gaan van de meerderjarigheid van verzoekende partij gelet op de beslissing van de dienst Voogdij. Het gegeven dat verzoekende partij blijft volharden in haar minderjarigheid en betoogt dat er tekortkomingen zijn met betrekking tot het leeftijdsonderzoek en de mogelijkheden tot beroep hiertegen in Bulgarije, doet geen afbreuk aan het gegeven dat gelet op de beslissing van de dienst Voogdij zij als meerderjarige dient beschouwd te worden en haar leeftijd aldus geen overdracht verhindert aan Bulgarije. Verzoekende partij gaat er bovendien ook geheel gratis aan voorbij dat zij de mogelijkheid had om in België beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de dienst Voogdij, wat zij evenwel nagelaten heeft te doen.

3.3.12. Gelet op het bovenstaande dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest niet aantoon, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Bulgarije. Zij slaagt er geenszins in aan te tonen dat de verwerende partij *in casu* geen zorgvuldig onderzoek heeft doorgevoerd of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Er blijkt niet dat de verwerende partij enig pertinent gegeven veronachtzaamd heeft. Haar betoog dat België individuele garanties had moeten vragen aan Bulgarije kan dan ook niet gevolgd worden.

3.3.13. Waar verzoekende partij in het derde onderdeel van het enig middel nogmaals wijst op het feit dat zij in België een meerderjarige zus heeft, kan zij niet gevolgd worden dat de verwerende partij verkeerd motiveert dat zij niet valt onder de definitie van gezinsleden in de zin van artikel 2.g van de Dublin III-Verordening. Immers blijft verzoekende partij hameren op haar voorgehouden minderjarigheid maar zoals *supra* besproken overtuigt zij niet. Verder doet verzoekende partij, gelet op voorgaande, met haar betoog evenmin op concrete wijze afbreuk aan de motivering dat niet blijkt dat zij een beschermenswaardig gezinsleven met haar zus heeft in de zin van artikel 8 EVRM.

3.3.14. Nu het betoog van verzoekende partij niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken, dient vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER